

VIHDOINKIN AFRIKKAAN!

RIISTAN LUKIJAMATKARAPORTTI, OSA 2

KIRJOITAJAMME KOKEMUKSIA B&R HUNTING OY LTD JÄRJESTÄMÄLLÄ VIISIPÄIVÄISELLÄ METSÄSTYSRETKELLÄ LIMPOPON PROVINSSISSA ETELÄ AFRIKASSA.

TEKSTI: MARKUS FORSSTRÖM

Kotimaisen metsästysmatkailuyrityksen kautta hankittu matka on kaikin puolin turvallinen, asiakas käytännössä saataan kentältä maastoon ja takaisin. Asiakkaasta pidetään hyvää huolta eikä kieliongelmia tule missään vaiheessa täydelle ummikollekaan. Esimerkiksi B&R Hunting:illa on aina suomalainen kaveri PH:na. Näin hommat pysyvät aina selkinä, oli englanninkieli hallussa tai ei.

Safarituristeja riittää, eri maista ja joka lähtöön. Paikallisten oppaiden kanssa jutustellessa kysyikin miten eri maista tulevat metsästäjät

eroavat toisistaan noin PH:n näkökulmasta katsoen. Asiakkaita on erilaisia mutta kaikki ovat metsästysriittäjälle yhtä arvokkaita. Tiettyjä kansallisuuskohtaisia stereotyyppioita kuvailtiin mutta hienovaraisesti. Kuvauksen perusteella ymmärsin suurin piirtein niin että keskieurooppalaiset, saksalaiset ja ranskalaiset jne. ovat sellaista viimeisen päälle metsästykselle omistautunutta porukkaa. Tämä näkyy niin yleisenteestä kuin halukkuudesta sijoittaa harrastukseen, matkoihin, aseisiin ja varusteisiin. Saksalaiset kunnioittavat vanhoja metsästysseremonioita käyttäytyvät kor-

rektisti ja riistaa kunnioittaen. Amerikkalainen puolestaan on tottunut palveluun ja haluaa tyyppillisesti kaikkein suurimman ja komeimman mahdollisen trofeen, heti tässä ja nyt. He ovat maksavat kuitenkin tippelijä joka käännteessä ja melko avokätisesti. (TIPS = To Improve Prompt Service) Aasialaiset ovat kaikkein suoraviivaisimpia ja kaikkinaisen ns. "metsästyskulttuurin" puuttuminen näkyy heidän toiminnassaan. Riistan kaataminen on heille lähinnä suorituksenomaista. Tyyppillisesti ammutaan sarvikuono pelkän sarven takia. Huom: Edellä sanottu on

ERI LAJIEN RUNSAS KIRJO ON METSÄSTYKSEN
KANNALTA MIELENKIINTOINEN. AFRIKASSA
ON MAHDOLLISTA METSÄSTÄÄ USEAMPAA ERI
RIISTALAJIA SAMAN METSÄSTYSPÄIVÄN AIKANA.

karkea yleistys ja perustuu siis täysin kirjoittajan omiin käsityksiin kuulemastaan.

Naispuolisia metsästysturisteja löytyy myös satunnaisesti. Ladyjä arvostetaan sillä heillä on harvemmin harhaluuloja omista tiedoistaan ja taidoistaan ja he osaavat noudattaa annettuja ohjeita. Naiset myös kuulemma toilailevat miehiä vähemmän ja ampuvat harvemmin huonoja laukauksia. Erot turistien ase- ja varustevalinnoissa ovat mielenkiintoisia vaikkakin vähäisiä. Pääpiirteittäin samoja merkkejä näkyy sekä amerikkalaisilla, eurooppalaisilla kuin aasialaisillakin. On Browningeja, Sakoja, Remingtoneita jne., Paremmat luokan eurooppalaismerkit Blaser, Mauser, Merkel, ovat aika tasapuolisesti edustettuina. Optiikan osalta tutut laatuumerkit kuten Zeiss, Swarovski, Kahles jne. lähtömaasta riippumatta. Aivan oman ryhmänsä muodostavat aseisiin vihkiytyneet ja harrastukselleen omistautuneet varakkaat jenkit, joiden aseistus saattaa vaihdella käsintehdyistä englantilaisista kaksoisluodikosta erikoisiin customkivääreihin eksoottisissa magnumkaliiperissa.

ASELUPAKÄYTÄNTÖÄ

Oman aseensa kanssa metsästäväälle turistille kirjoitetaan väliaikainen paikallinen hallussapitolupa. Sen hoitaa metsästyksen järjestäjä yhteistyössä Etelä Afrikan poliisin kanssa, kunhan saa hyvissä ajoin aselupatiedot ja passin numeron. Afrikkalaisilla itsellään onkin sitten vaikeampaa omien aselupiansa kanssa. Sain kuulla, että siellä tavallisen metsästyskiväärin hankinta alkaa aseensa ostosta asekauppialta. Ase siis maksetaan etukäteen, jonka jälkeen se jää asekauppiaan

haltuun lupaa odottamaan. Tutkinnon suorittanut ammattimetsästäjäkin joutuu antamaan perusteellisen kirjallisen selonteon siitä miksi tarvitsee metsästyskivääriä ammattinsa harjoittamiseen, miksi aseensa pitää olla juuri sen kaliperinen eikä joku muu. Byrokratia on tehotonta ja sen seurauksena lupahakemukset kaikkine selvityspyynnöineen kasaantuvat valtaviin pinoihin yhden virkamiehen käsiteltäväksi. Hakemuksia liitteineen käsitellään vain yhtenä päivänä viikossa tai silloin kun keritään. Luvan saaminen kiväärille saattaa kestää kaksikin vuotta. Kaiken tämän seurauksena on ollut laillisen asekaupan romahtaminen. Aseliikkeitä lopetetaan ja kotimainen siviiliasetuotanto on ajettu kannattamattomana alas. Etelä Afrikka kärsii tällä hetkellä kovasta inflaatiosta, jonka seurauksena kuluttajahinnat ovat nousussa. Tämä ja tiukka asepolitiikka ajaa paikalliset metsästysriittäjät yhä ahtaammalle.

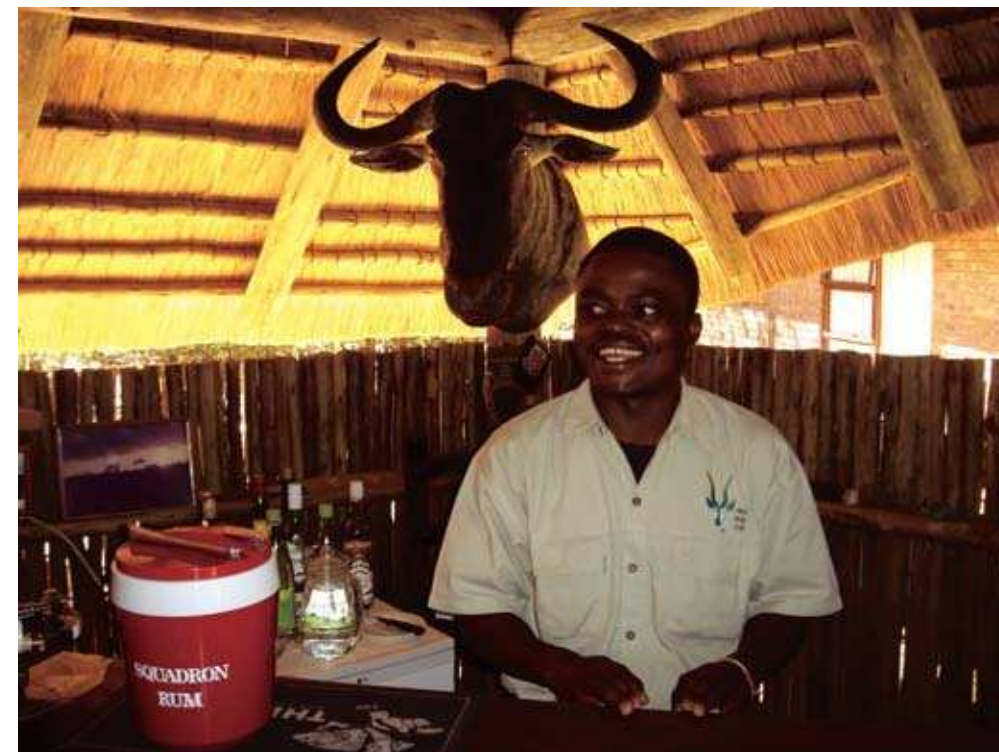
MIKÄ MATKAPYSSYKSI

Olin tyytyväinen omaan aseeseen ja varusteisiin, enkä jäänyt oikeastaan kaipaamaan mitään erityistä. Tavallisella .308Win:illä pärjäsi siinä missä .375H&H Mag:illakin. Hyvillä osuimilla ja hyvällä luodilla syntyi tulosta. Jokaisella kaadolla luottamus omaan pyssyyn vain vahvistui. Jos toivoa saisi hieman kätevämmän kuljettava ase ja pikairrotettava kiikaritähäimen kiinnitys olisi korkealla toivomuslistallani. Kivääriin kiinnitettynä tähtäin altistuu kaikkiin kuljetuksenaikaisiin jyskeisiin ja ryskeisiin, lämpötilan- ja paineenmuutoksiin. Tällä matkalla kuljetin aseeni kokonaisuutena tähtäin kiinnitettynä täysikokoisessa Peli 1750 kiväärilaukussa.

Onneksi perillä oli mahdollisuus tarkastaa kohdistus, sillä se oli toista kymmentä senttiä pielessä sivusuuntaisesti. Pikairrotettavasta kiikaritähäimen kiinnityksestä olisi ollut etuna se, että tähtäin olisi voinut kuljettaa erillään aseesta käsimatkatavaroiden mukana. Täyspitkää kova kiväärilaukku osoittautui lisäksi melko kömpelöksi kuljettaa. Se ei esimerkiksi mahtunut auton tavaratilaan takaistuunta kaatamatta. Tietenkin aseensa olisi saanut mahtumaan pienempään kuljetuslaatikkoon irrottamalla raudat tukista mutta siinä olisi ollut omat ongelmat ja riskinsä. Jos olisin juuri nyt uutta pyssyä hankkimassa, valitsisin jonkun vaihtopiippuisen konstruktion kuten esim. Blaser R93, Mauser o3 tai Merkel KR1. Kaikki nämä ovat nopeasti ja kätevästi purettavissa kuljetusta varten ja säilyttävät myös uudelleen koottuina jotakuinkin kohdistuksensa. Vaihtopiippu kaliiperissa 9,3x62 voisi olla paikallaan, jos joskus tarjoutuisi tilaisuus ampua jotain isompaa, vaikkapa puhvelia.

ELÄIMISTÄ

Afrikkalaisen riistan sanotaan olevan sitkeähenkisintä mitä maa päällään kantaa. Näennäisesti kuolettavasti haavoittunut eläin saattaa elää yllättävän pitkään. Voimareservit ovat suorastaan hämmästyttävät eikä ja eläin myöskään epäröi tarpeen vaatiessa puolustaa itseään. Sarvet eivät ole pelkkiä koristeita vaan niillä saattaa tappaa leijonankin. Huonoa laukausta seuraa tavallimminkin lyhyt jäljitys. Eri lajien runsas kirjo on metsästyksen kannalta mielenkiintoinen. Afrikassa on mahdollista metsästää useampaa eri riistalajia saman metsästyspäivän aikana.

ELÄMÄÄ KUHISEVALLA
AURINKOISELLA SAVANNILLA
KULKEMINEN KIVÄÄRIN
KANSSA ON SANOIN
KUVAAMATTOMAN HIENOA.

Tasangoilla kävelee samanaikaisesti seeproja, gnuita ja kirahveja pahkasikapoikueiden vilistäessä laumojen välissä ja metsiköiden varjoista seisovat kudut ihmettelemässä meitä korvat höröllä. Välillä tulee suorastaan absurdi tunne, ikään kuin olisi astunut keskelle jotain lasten värityökirjaa. Mutta hienoa se on. Savannilla metsästys on jotain aivan toista kuin tihkusateisesta hirvipassissa värjöttely, jossa saattaa mennä päiviä näkemättä yhtään eläintä.

MIKÄ KUN EI KELPAA?

PH:n tehtävänä on osoittaa turistille ammuttavat eläimet ja auttaa parhaansa mukaan asiakasta pääsemään hollille. Aina ei voi tietää etukäteen minkälaisia tilaisuuksia eteen tulee. Joskus voi tarjoutua poikkeuksellisen tilaisuus erittäin komean trofeen kaatoon, mutta eläin on muu kun mitä asiakas on ajatellut. Surkuhupaisinta on kun asiakas rupeaa selvässä ampumatilanteessa kaivelemaan kaatohintalistaa. Täytyy myöntää, että syyllystyin itsekin vastaavaan. Kolmantena päivänä kun alkuperäisen suunnitelman kolmesta eläimestä oli enää pahkasika kaatamatta, tarjoutui tilanne upeasarviselle kudulle. En nooterannut sitä ollenkaan kun satuin juuri silloin keskittymään sen pahaisen possun saamiseen. Päätin säästää sen tuleville päiville. Seuraavina päivinä sitä kuduahan ei tietenkään näkynyt. Sen jälkeen opin ottamaan vaarin tilaisuuksien tullessa kohdalle, pari suurta Blue Wildebeest -sonnia ja viimeisenä päivänä Eland. Kun kerran matka on maksettu ja paikan päällä ollaan jo, ei kannata ajatella ”Katsotaan huomenna”-tyyliin tai tuijottaa pelkästään kaatohintaa. Sellainen vie hohdon koko reissusta ja vain kaduttaa jälkepäin. Tai

tuleepahan ainakin hyvä syy palata ensi vuonna uudelleen!

HENKINEN SIIJOITUS

Pojat on poikia eikä varmaan aivan aikuisiksi koskaan kasvakaan. Iän myötä elämäkatsomus muuttuu kun käsitys kaiken katoavaisuudesta hahmottuu. Silloin pitää toteuttaa vanhoja haaveitaan.

Joku on joskus sanonut: ”Metsällä vietettyjä päiviä ei vähennetä elinpäivistämme”. Se on minusta aika osuvasti sanottu. Afrikan luonnossa metsästäminen on jotain aivan muuta kuin hirvipassissa värjötteleminen. Olisiko sitten syy Afrikalle ominaisessa valossa ja värimaailmassa. Siinä on jotain outoa aisteja kutkuttavaa, jota on vaikea selittää sanoin. Elämää kuhisevalla aurinkoisella savannilla kulkeminen kiväärin kanssa on sanoin kuvaamattoman hienoa. Samoin kirkkaan tähtitaivaan alla leirinuoiton ympärillä seurustelu öisiä ääniä kuunnellen ja brandyä siemäillen samanhenkisen porukan kanssa. Sellainen jättää muistoja loppuiksi. Ei auta vaikka kuinka yrittäisi suu vaahdossa kertoa, näyttää valokuvia ja videopätkää, sitä on mahdotonta jakaa kenenkään ulkopuolisen kanssa. Parempi varmaan olla kertomatta mitään. – Saisi vielä entistäkin kyseenalaisemman maineen.

Matkan lopussa tuli sitten mieleen tämä trofeesia. Trofeiden valmistus ja kuljetus meriteitse vie aikaa ja niiden saapumiseen Suomeen menisi lähes vuosi. No, jäisipähän aikaa suunnitella trofeiden kotiinkuljetuskytyi ja kuinka sitten vaimoille esitettäisiin kaikkia pitkäsarvisia elukapäitä ja mille seinille niitä sijoitettaisiin. – Olkoon se toinen tarina. ▣